
Erkölc és jog a média torz tükrében - Egy mesterséges sportbotrány margójára, avagy nagy ügy lett a Kiss-ügy Sárközy Tamás*

Prugberger Tamás nemcsak a munkajog fáradhatatlan művelője, de politikai – társadalomelméleti írások szorgalmas szerzője is, főleg a Polgári Szemle című folyóiratban. Ezért a 80. születésnapjára készülõ kötetben nem szakjogász írással kívánok a szerző munkássága előtt fejet hajtani.

2016 tavaszán dagadt az úszóbotrány – legalábbis ilyen címmel jelentek meg a lapok, a Facebook-on pedig már-már élvezboncolás folyt Kiss László úszósövetség kapitánnyal szemben. A sajtóban emellett bõségesen „felfeslett” az uszodák világának megannyi „mocskos titka”, állítólag a magyar sportélet „balkáni paravánja” mögül elemi erõvel tört fel a mocskok. A Magyar Nemzetben Gazda Albert a víz alá nyomott múltra hivatkozva azt írja: „Az úszóválogatott lebukott kapitánya néhány nap alatt szimbólummá vált... A férfitársadalom és az úszósport erőszakossága, a feltáratlan múlt, a Kádár-rendszer negyedszázad után is továbbélõ zárványa.” A legolvasottabb magyar bulvárnapi lap az élsport sötét oldalai címen többrészes sorozatot indított, ahol felbukkant a Kiss Lászlóhoz hasonló „szexragadozóként” az amerikai bokszoló, Tyson, illetve a francia futballista Ribery is. Országgyűlési képviselõ hivatkozott az UNICEF 2014-es jelentésére, mely szerint a versenysportoló gyerekek 73%-a szenved „érzelmi bántalmazástól”, 38%-a fizikai bántalmazástól, és 31%-ukat zaklatnak szexuálisan. Folyamatosan napirendre került a sportban elõforduló pedofília, gyerekek szexuális zaklatása – illusztrálva a Szepesi Niki volt úszónõ szexkönyvében szereplõ „Kicsi bácsi” sportmasszõrrel, akirõl azt is megtudhatjuk, hogy „csirkeláb tört az életére”. Felbukkan egy „édesapa”, akinek a lányát az uszodában verték és doppingra akarták kényszeríteni, ezért disszidált és Ausztráliáig (mások szerint Kanadáig) menekült gyermekével, majd ez a közlés már úgy formálódott az egyik kereskedelmi televízióban, hogy akár Kiss László lehetett ez esetben is a tettes. Úgy mellékesen szó esett az Úszósövetség valamikori elnökének homoszexualitásáról (Zemplényi állítólag fiatal bûnözõket hozatott ki magának a börtönbõl) és gazdasági bûncselekményeirõl, valamint erõsen kegyeletsértõ

* Professor Emeritus, az MTA doktora, Magyar Tudományos Akadémia, Társadalomtudományi Kutatóközpont, Jogtudományi Intézet.

jelleggel a valamikori világhírű „úszópápa” (Szécsy Tamás) brutalitásáról: rugdosta, pofozta, megalázta a keze alá került fiatal versenyzőket, akik közül néhányan ezt követően valahogyan mégiscsak világbajnokok lettek, és ma is hálások Tamás bácsinak. A vízilabdázóknál egy híres sportcsalád tagja arról filozofált, hogy milyen vicces a vízben letépni valakinek a heréjét. Egyes közírók az úszóbotrány hatására általános jelleggel bélyegzik meg az élsportot, felvetve azt a nagyszerű ötletet, hogy maradjunk távol az olimpiáktól és a világversenyektől, az ezzel kapcsolatos anyagi eszközöket pedig fordítsuk mondjuk oktatásra vagy egészségügyre (klasszikus demagógia, az élsport devianciái ellen kell fellépni, nem pedig a sport ellen).

Mindez pedig mindannak apropójára, hogy egy internetes portál valahogy – napjainkra már egyértelműen látszik, hogy jogtalanul – megszerezte és nyilvánosságra hozta Kiss László szövetségi kapitány és társai ötvenöt év előtti büntetőügyének iratait. Ezt követően felsorakoztak a táborok. A sajtó zöme Kiss László és ugyancsak teljes névvel nyilvánosságra hozott két valamikori társa teljes körű megbélyegzését szorgalmazta. Kisebbségi ellentábor is kialakult, érdekes módon jobb- és baloldali publicistákat egy csoportba hozva: Bayer Zsolt a Magyar Hírlapban, Csintalan Sándor a Hír TV-ben, Friderikusz Sándor az ATV-ben, Aczél Endre a Népszabadságban állt ki Kiss László mellett, érdemeit hangoztatva, meghurcolását elítélve. Elég gyorsan elhallgattatták őket – pl. Friderikuszról az ATV, Aczélról a Népszabadság határolódott el villámgyorsan a nézők–olvasók többségének felháborodásától félve.

Miután mind a sértettet, illetve az elkövetőket ismerem, engedtessek meg nekem egy szubjektív felvezetés. Minden erőszaktól irtózom, és undorodom a pedofiliától. Messzemenően elítélem az erőszakos nemi közösülést, a nők és a gyerekek elleni családon belüli erőszakot. Nem helyeslem az ilyen ügyek elbogatellizálását (pl. erőszakos nemi közösülés, mint „valami túlbeszélt nőügy”), a viktimológiai tanítások félreértésével a sértettek, az áldozatok hibáztatását, az erőszakos tettesek mentegetését. Hibázatom azokat a ma is előforduló bürokratikus hatósági eljárásokat, amelyek nem lépnek fel kellő hatékonysággal a női és a gyermekjogok védelmében, és az eljárások során nem tanúsítanak kellő tapintatot a sértettekkel szemben (ún. szekunder viktimológia). Azért persze olyan eset is előfordulhat, amikor csak – például bosszúból – állítják az erőszakot. A hatóságoknak ezt is figyelembe kell venniük. Igaza van Onódi Molnár Dóra újságírónak: a magyar Országgyűlésnek már régen ratifikálnia kellett volna az erősebb védelmet adó isztambuli nemzetközi egyezményt – az áldozatok valóban nem maradhatnak magukra. Remélhetőleg a gyermekvédelem nagyobb szerepet kap az eddiginél a készülő új sportstratégiában – egyébként a sportállamtikárság vezetője egy volt világhírű úszónő. Ellenszenves számomra a „férfias stílus”, az ebben bujkáló agresszivitás, durvaság, trágárság, a nagyképű, ún. machózás, amely egyre inkább helyt kap sajnos a magyar társadalomban. Amikor módom volt rá, tettem is a sportban feudális maradványok folytán fennmaradt brutális ún. beavatási szertartások ellen (amelyek egyébként egyetemi gólyatáborokban is előfordulnak). Helytelenítem az élsport túlzott előtérbe helyezését a szabadidő-, és a valódi amatőr sporttal szemben, az élsport különböző devianciáit (pl.

doppingolás), az élsport politikai manipulációra használatát, az e körben előforduló pazarlást, presztízsbetűzéseket, a sportban tapasztalható (pl. az ún. TAO-nál) korrupciós jelenségekkel való nem kellő hatékonyságú szembeszállást.

Csak hogy mindennek mi köze van Kiss Lászlóhoz? Lényegében semmi, több mint félszázados bűnügyének felújítása pusztán ürügy. Ő a Pilátus a Credóban, csak hogy ezáltal erkölcsileg likvidálták, tönkretették a bűncselekmény elkövetése és a büntetés letöltése utáni évtizedes igen jelentős életművét. Az eddig agyonünnepelt sztáredzőből pillanatokon belül kitaszított ember lett.

Nézzük a tényeket. 1961-ben három fiatal úszó a margitszigeti uszodában megerőszakolt egy – nem kiskorú – nőt (tehát gyermekbántalmazásról szó sem volt). Az ügyben nyomozás indult, amelynek során a három sportoló előzetes letartóztatásba került. A bűncselekményt nem titkolták el, erről a Népszabadság 1961. július 22-i, vagy a Népsport 1961. július 27-i számában beszámolt (persze az akkor szokásos hangnemben), és megjelent az FTC közleménye is, amelyben a három úszót kizárta az egyesületből. Az ügyben megszületett jogerős ítélet elmarasztalta a három sportolót – Kiss László három évet kapott. Mind a három elítélt közkegyelemmel szabadult, Kiss a harminchat hónapból állítólag húsz hónapot ült le, ha nem lett volna közkegyelem (amely 1963-ban nemcsak a politikai bűncselekményekre vonatkozott, mint híresztelik), akkor is feltehetően harmadolták volna büntetését, azaz néhány hónap múlva mindenképp szabadlábra került volna. Ezt követően – a sportfegyelmi eltiltások leteltével – az elítéltek még (másik klubban) versenyeztek is, majd pedig amikor Kiss törvénynél fogva mentesült a büntetett előélet hátrányos következményei alól (azaz jogi nyelven rehabilitálták) és erkölcsi bizonyítványt is kapott, az olimpiai bajnok Markovics Kálmán felkérésére elkezdte edzői karrierjét, egyik társa pedig élvonalbeli sportújságíró lett.

A média a valamikori áldozatot sem kímélte, akinek először halálhírére keltették, és kegyeleti jogokat sértő állításokat tettek, majd később élő valóságában állították a kamerák elé. Súlyosan sértik ugyanis a sértett személyiségi jogait az olyan felvételek, hogy „szeretett kefélni”, hogy önként feküdt le a sportolókkal, és csak azért jelentette fel őket, mert nem kapta meg az általa kért pénzt. Csapó Dudi pohárprodukciónak ízléstelensége is meglehetősen sértő volt az egykori áldozatra nézve. Megjelentek az elkövetők ismert élsportoló volt feleségei is a médiában (Kaczander Ágnes és Ducza Anikó), akik néhány évvel a börtönből való szabadulás után mentek hozzá – nyilván tettük ismeretében – az elkövetőkhöz és a médiában kiálltak volt férjeik mellett.

Ebben az ügyben szerintem több mint félévszázad után kizárólag a jogerős bírói ítélet testesítheti meg az igazságot. Egy jogerős ítéletet ennyi év elteltével nem lehet vitatni. A törvény általi mentesítés pedig azt jelenti, hogy a büntetését letöltő bűnösnek a következőkben már nem lehet felróni bűncselekményét, őt is megilleti a személyiségi jogok védelme és az adatvédelem (aligha szép egy ismert emberi jogi harcostól Kisst „kivénhedt vaddisznónak” nevezni). Félreértés ne essék, a bűncselekmény elkövetése a törvényi rehabilitáció után is változatlanul bűn marad, erkölcstelen marad, de a jog lehetőséget ad az elkövetőnek, hogy bizonyos idő elteltével (több év) után ne minősüljön bűnözőnek, bűn nélküli és erkölcsös életet

éljen. Nem véletlen azért, hogy a Kiss László ellen elkövetett személyiségi jogi és adatvédelmi szabályok megsértése miatt az adatvédelmi hatóság eljárást indított és a „további jogsértések megelőzése érdekében” (azaz már voltak jogsértések!) zárta az 1961-es bűnügy aktáit, sőt a hatóság már bírságot is kiszabott a jogtalanul eljáró adatkezelőkkel szemben. Egyébként a sajtóban a másik két sportoló teljes neve is megjelent, akik pedig aligha minősíthetők közszereplőnek (ha egyáltalán egy úszó szövetségi kapitány kiterjesztő értelmezéssel annak minősíthető). Végképp tragikomikus volt, hogy miközben egy ügyvéd az egyik televíziós csatormán épp azt magyarázta, hogy a bírósági akták adatvédelmi zárolása után az abban foglaltakra nem lehet hivatkozni, a beszéde alatt bevetítették a valamikori vádiratot, Kiss nevét kisatírozva, de egyik társa nevét gondosan kiírva. Aligha tévedek, hogy ebben az ügyben még évekig személyiségi jogi, illetve kártérítési perek fognak folyni – egy „jogi szakértő” még azt az abszurd ötletet is felvetette, hogy a három egykori tettes, illetve az egykori sértett tömörüljön pertársaságba és így együttesen lépjenek fel a botrányt csináló bulvársajtó egyes orgánumaival szemben (hiszen ezáltal megtudták a csoportos erőszakot az elkövetők és a sértett gyermekei, unokái).

Szerintem ugyancsak abszurdum 2016-ban azon vitatkozni, hogy Kiss László egyáltalán elkövette-e az erőszakos nemi közösülés súlyos bűncselekményét. Elkövette. Ebben az ügyben már az időmúlás miatt sem lehet perújítást kérni. Nem volt koncepció per ellene. Nem azért ítélték el, mert a sértett befolyásos családból származott (nem abból származott). Nem azért jött ki a börtönből húsz hónap után, mert ügynöknek (besúgónak) beszervezték, mint egyesek ezt sejtetik. Nem az olimpiai bajnok Székely Éva hozta ki a börtönből Biszku elvtárs segítségével. (Székely Éva, mint az erőszakolók pártfogója?) Mindenki automatikusan kijött a börtönből, akire az amnesztia törvény vonatkozott. Semmilyen hiteles adat nincs arra, hogy Kiss László már az 1961-es cselekménye előtt vagy után is elkövetett volna hasonló bűncselekményt, bár állandóan felbukkannak a sajtóban újabb kvázi áldozatok.

A csoportosan elkövetett erőszakos nemi közösülés pedig egyformán súlyos bűncselekmény volt az 1870-es évek Csemegi-kódexében, az 1961-es Büntető Törvénykönyvben és a jelenleg hatályos Büntető Törvénykönyvben – a büntetőjogi szemlélet tehát nem változott meg. Kissék viszonylag „csekély” büntetése sem arra vezethető vissza, hogy a hatvanas években enyhébben ítélték meg az ilyen cselekményeket, vagy hogy a tettesek sportolóként „protekciónak” voltak, hanem a bűncselekmény viszonylag kevésbé brutális elkövetési módját értékelte így a bíróság a máig is irányadó bírói gyakorlat szerint. Míg az erőszakos nemi közösülések jó része látens marad, Kissék börtönbe kerültek, hiába voltak élsportolók.

Ha az Úszószövetség a 70-es évek elején nem engedte volna Kiss Lászlót edzőként tevékenykedni, akkor jogellenesen járt volna el. Kissék büntetőügye az uszodában közismert volt, a gyerekeiket Kisshez küldő szülők túlnyomó többsége ezzel nyilvánvalóan tisztában volt. És ezek a szülők – ma már egyértelműen látható – helyesen cselekedtek. Negyven év alatt világossá vált, hogy Kiss László rengeteget tett az úszókért, nem erőszakoskodott velük, kifogástalan kapcsolatban

volt a női úszókkal is, hogy többek között Egerszegi Krisztinával vagy Kovács Ágnes olimpiai bajnokkal való bensőséges kapcsolatára hivatkozzak. Kissnek jelentős része volt a magyar úszósporthoz kimagasló nemzetközi eredményeiben, számos úszót nagy sportsikerekre segített. Kiss – mint a többszörös olimpiai bajnok, az ún. halhatatlanok klubja vezetőjeként Kárpáti György erre helyesen rámutatott – a magyar sportnak igenis halhatatlanja, persze nem mint volt bűnöző, hanem mint mesteredző, avagy ahogy Kisst Csurka Gergely a róla írt könyvben nevezi: „edzőfejedelem”. Nem igaz, hogy Kiss bűncselekményéről a magyar állami vezetés nem tudott, amikor sportsikereiért magas kitüntetésekben (így az egyik legnagyobb kitüntetésben, a Magyar Érdemrend Nagykeresztjében) részesítette. Szó sincsen a bűn eltitkolásáról, „mismásolásáról”, a nemi erőszak relativizálásáról. Milyen jogszabályi alapon lehetne visszavonni Kiss állami kitüntetéseit, amelyeket a rehabilitálása után végzett tisztességes és nemzetközileg kimagasló közérdekű, az ország hírnevét növelő tevékenységéért kapott? Milyen törvényes alapon lehetne elvonni olimpiai járadékát? Kiss valamikori bűncselekménye változatlanul erkölcstelen, de ez az ember rehabilitációja (azaz 1970) után már nem az egykori bűnelkövető, hanem – és ez egyáltalán nem az egykori bűn mentegetése és az áldozat megalázása – a magyar úszósporthoz kimagasló nemzetközi sikereiért tisztességesen megdolgozó szakember. A Komjádi uszoda előtt kört alkotó női emberi jogi aktivisták megalapozottan kiabáltak, hogy Kiss cselekménye erkölcsileg nem évül el (persze jogilag nem elévülésről, hanem törvényi rehabilitációról van szó), de a valamikori elkövető akár erkölcsi elítélhetősége is a börtönbüntetés óta eltelt öt évtizedes tisztességes tevékenysége folytán szerintem megszűnt. Hogy „rég” jogi kifejezéseket használjak, ez esetben elválk egymástól az egykori cselekmény társadalomra veszélyessége – erkölcstelensége (ez megmarad) a valamikori elkövetők személyes társadalmi veszélyességétől (ami viszont – ötven év tisztességes magatartása igazolja – megszűnt).

Megalapozottan felvethető, hogy mi vezethet arra egy köztudottan bulvárújságírással (egyesekek szerint revolver-újságírással) foglalkozó hírportált, hogy Kiss László több mint félszázados bűnügye után kutakodni kezdjen. Vélelmezhető, hogy erre valamilyen megbízás alapján került sor. És akkor szükségképp felmerül a *qui prodest* kérdése, az, hogy talán nem is Kiss László az igazi célpont, hogy esetleg gazdasági érdekek is közrejátszanak a felszínen emberi jogi kérdésnek látszó ügyben. A magyar sport érdekeit a nemzetközileg is elismert Kiss László meghurcolása kevesebb, mint fél évvel az olimpia és másfél évvel a budapesti vízi világbajnokság előtt biztos, hogy nem szolgálta.

A kinek használ kérdésre a választ talán a Vasárnapi Hírek április 10-i számából kapjuk meg. Ebben az újságban a valamikor jelentős kormányzati pozíciót betöltő főszerkesztő vezércikke felújítja Kis János 1987-es *Társadalmi Szerződés* című röpiratának akkor Kádár Jánosra vonatkozó részét: „Gyárfás Tamásnak... mennie kell.” Az újság címlapján pedig Gyárfás Tamás hatalmas fényképe nagybetűs címmel: „Megússza?” Mit vétett Gyárfás? Kérdezem: miért és milyen alapon válthatta volna le Gyárfás Tamás, mint az Úszószövetség elnöke a bulvárhír megjelenése után Kiss Lászlót a szövetségi kapitányi tisztségéből? Miért kellett

volna Kiss Lászlót, az úszóberkekben közismert fél évszázad előtti bűnének jogtalan újra megszéllőztetése után a magyar úszósportból eltávolítani?

Nem sokkal később megérkezik egy most ellenzékben lévő politikai párt is. Ez a párt eddig küzdött – egyébként helyesen – a civil szervezetek ügyeibe való kormányzati politikai beavatkozás ellen, most viszont két női országgyűlési képviselője olcsó populizmust tanúsítva látványosan beleszólt egy sportszövetség belügyeibe. Tudniillik Gyárfás ellen sportszövetségi bizalmi szavazást sürgetett és felmondó levél aláírására szólították fel a versenyszoda, illetve a televízió képernyője előtt az elnököt (aki persze nem tud felmondani, mert nem munkaviszonyban, hanem társadalmi megbízatásban elnök). Megindult tehát Kiss ügyét felhasználva a támadás, talán az igazi célpont, Gyárfás Tamás ellen, akit lehet szeretni vagy nem szeretni, de az kétségtelen, hogy mind anyagilag, mind világversenyek során eredményes megrendezésével jelentősen emelte a magyar úszósport nemzetközi tekintélyét, akinek elnöksége alatt a magyar úszósport kimagasló sikereket ért el, és akinek a nemzetközi úszósportban való kapcsolatrendszere nélkül aligha lenne jövőre Magyarországon vízi világbajnokság.

Megalapozottan feltételezhető tehát, hogy Kiss László megalázása és lemondásra kényszerítése – amely teljesen szükségtelen volt a nők és a gyerekek jogainak, az áldozatoknak a védelméhez, és aki az olimpiai után mindenki által tudottan amúgy is átadta volna helyét Hargitay Andrásnak – az Úszószövetség jelenlegi vezetése („összezáró férfiak” – a szövetség főtitkára egyébként nő), ténylegesen elsősorban az elnök, Gyárfás Tamás ellen összeállt érdekcsoport akciója. Ez az érdekcsoport, mintegy Jean d’Arc-ként egy egészen kimagasló képességű világklasszis sportolónőt marketingszemélyiségként előretolva küzd az Úszószövetség jelenlegi vezetése ellen, azon alig titkolt szándékkal, hogy lehetőleg minél hamarabb átvegye az Úszószövetség tényleges szakmai és gazdasági vezetését. Hosszú Katinka története – aki formálisan amatőr, de amerikai típusú profiként viselkedik (Iron Lady márka, Iron Corporation különböző üzleti vállalkozásai) – edző férjével együtt eddig sikeresen vegyítette az amerikai kapitalista mentalitás és a magyar szocialista örökségből származó előnyöket (mégpedig lehetőleg a hátrányok viselése nélkül). A londoni „bukás” után Rióban három aranyérmert szerzett úszónő karrierje önálló feldolgozást kívánna a magyar sportjog oldaláról, jól kimutatva sporttörvényünk hiányosságait (kezeleni tudja speciális munkaviszony útján a profizmust a látvány-csapatsportágakban, de erre egyelőre képtelen az egyéni sportágakban).

Függetlenül a láthatóan a műsorvezető provokatív kérdéseitől megzavarodott elnök valóban szerencsétlen kijelentéseitől (ez is érdekes, hiszen Gyárfás régi, rutinos tévé szereplő), Gyárfás Tamás nem menegette az ATV-ben az ötvenöt év előtti erőszakot, nem csinált az áldozatból bűnöst. Lehetséges, hogy az Úszószövetségben új vezetésre van szükség és Gyárfás, aki a Nemzetközi Úszószövetségben elfoglalt kulcspozícióját is felhasználva kiharcolta Budapestnek a vízi világbajnokságot, lesz talán az a mór, aki egyesek szerint most már elmehet. Az esetleges elnökváltást azonban az Úszószövetség tagjai (ezek pedig nem sportolók, hanem az egyesületek vezetői) demokratikus döntéshozatala révén

kellene elérni, nem pedig jóindulatú jogvédők megtevesztésével, politikai nyomással, továbbá manipulálással, revolver-újságírással.

Kiss László lemondását követően mindenesetre először Gyárfás igen ügyesen megerősítette pozícióját mind a hazai, mind a nemzetközi szövetségben – az Úszósövetség közgyűlésén bizalmi szavazást kért maga ellen és fölényes győzelmet aratott. A meccsnek azonban még nincs vége. A miniszterelnök – aki korábban többször nyilatkozott Kiss László és Hosszú Katinkáék összeütközése ügyében, sőt közvetíteni is próbált a felek között – Gyárfásról a riói olimpia után beszédesen hallgat, egyelőre csak ellenzéki oldalról vannak – ciklikusan – Gyárfás elleni politikai támadások. Hosszú Katinka egészen kimagasló olimpiai eredménye és a többi úszó viszonylag mérsékelt teljesítménye után az Úszósövetség vezetéséért való küzdelem nyilvánvalóan folytatódni fog, mégpedig a Gyárfás elleni érdekcsoport jelentős megerősödése jegyében. Aligha vitatható, hogy Hosszú Katinka menedzsmentje sikeresen vezette be – más klasszikus sportágak, így a tenisz és atlétika után – az állandósult versenyezéssel való felkészülés technikáját, jelentős pénzdíjakat nyer és erre sikeres üzleti vállalkozást alapítanak. Ezt a felkészülési és versenyzési módot azonban nem lehet valamennyi úszóra általánosítani, a magyar úszósportban a hagyományos felkészülési modellel is jelentős eredményeket értek el. A helyzet jogi rendezést is kíván: Hosszú formálisan a Vasas amatőr versenyengedélyével rendelkező sportolója volt az olimpián, aki a szövetségtől kapott rajtengedéllyel indul pénzdíjas versenyeken. Azt pedig semmilyen szövetségi vezetés sem tűrheti el, hogy egy versenyző egyszerűen ne álljon szóba a szövetségi kapitánnyal (még ha többszörös olimpiai bajnok is), akár Kiss Lászlónak, akár Hargitay Andrásnak hívják a kapitányt.

Időközben a kvázi-hollywoodi sztír is haladt tovább Kiss László ügyében. Százhalombattán megfosztották díszpolgári címétől és a tévékamerák előtt leverték Kiss László nevét a valamikor róla elnevezett sportuszodáról és egyben az uszoda előtt a kocsját is megrongálták. Kisst a róla szóló könyvben nagyszerű embernek nevező százhalombattai polgármester (egyébként PhD) nem állt ki Kiss mellett, beleegyezett a százhalombattai detronizálásába. A gyerekmolesztálás vádja ugyanakkor szép lassan – talán a világversenyeken elért győzelmek hatására is – az úszókról kezd átmenni a kajak-kenusokra (lásd az állítólag kiskorú lányokat molesztáló híres nagykanizsai edző médiában történt „leleplezését” – az ellene indult büntetőeljárás viszont bűncselekmény hiányában időközben megszűnt, a vádat nem sikerült bizonyítani). A kiváló médiatanácsadók még nagyszerűbb ötletére pedig egy könnyed happy end is kialakult: a néhány hét előtt még koncepció pers és perújítást emlegető Kiss virággal kezében kezét csókolt az idős sértettnek bocsánatért esedezve, amit lényegében el is nyert a valamikori áldozatától.

Íme a jog és az erkölcs, illetve a média sajátos viszonya 2016-ban Magyarországon. A jog szakszerű érvényesítésének lehetősége egyre szűkül, hiszen erkölcsi érvekre hivatkozva a büntetőjogi törvényes mentesítés intézménye vált kérdésessé. A személyiségi jogi sérelmeket okozó bulvársajtóval szemben pedig az eddigi jogalkalmazói fellépés (elégtételadás, helyreigazítás, kártérítés, sérelemdíj) láthatóan nem eléggé hatékony, nem tudja betölteni preventív funkcióját.

A kéziratot 2016 októberében zártam, de nyomdába adás előtt visszakaptam. Időközben a Hosszú Katinka férje által vezetett támadás elindult és a fejlemények december közepén még beláthatatlanok.
